

- 5) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom pozwalającym na obciążenie konsumenta częścią kosztów postępowania, stosownie do wysokości kwot nienależnie zapłaconych, które zostały mu zwrócone w wyniku stwierdzenia nieważności warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter, jeśli takie uregulowania stanowią istotną przeszkodę mogącą zniechęcić konsumentów do korzystania z przyznanego przez dyrektywę 93/13 prawa do skutecznej kontroli sądowej potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umownych.

(¹) Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – JE / KF

(Sprawa C-249/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 – Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej – Jednolite zasady – Artykuł 10 – Stosowanie prawa państwa sądu orzekającego (lex fori)]

(2020/C 297/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JE

Strona pozwana: KF

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia Rady (UE) nr 1259/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej należy interpretować w ten sposób, że sformułowanie „[w] przypadku gdy prawo właściwe wyznaczone na mocy art. 5 lub 8 nie przewiduje rozwodu” dotyczy wyłącznie sytuacji, w której właściwe prawo obce nie przewiduje rozwodu w jakiegokolwiek formie.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães – Portugalia) – MH, NI / OJ, Novo Banco SA

(Sprawa C-253/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowanie upadłościowe – Rozporządzenie (UE) 2015/848 – Artykuł 3 – Jurysdykcja międzynarodowa – Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika – Osoba fizyczna nieprowadząca niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej – Wzruszalne domniemanie, w myśl którego główny ośrodek podstawowej działalności takiej osoby znajduje się w miejscu jej zwykłego pobytu – Obalenie tego domniemanie – Sytuacja, w której jedyna nieruchomość dłużnika jest położona poza państwem członkowskim miejsca jego zwykłego pobytu]

(2020/C 297/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Guimarães

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: MH, NI

Druga strona postępowania: OJ, Novo Banco SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim domniemanie dla celów ustalenia jurysdykcji międzynarodowej do wszczęcia postępowania upadłościowego, zgodnie z którym głównym ośrodkiem podstawowej działalności osoby fizycznej niewykonującej niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej jest miejsce jej zwykłego pobytu, nie zostaje obalone przez sam fakt, że jedyna nieruchomości tej osoby jest położona poza państwem członkowskim miejsca jej zwykłego pobytu.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – WWF Italia o.n.l.u.s. i in. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Sprawa C-411/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 6 – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Specjalne obszary ochrony – Realizacja odcinka drogowego – Ocena skutków tego przedsięwzięcia dla danego specjalnego obszaru ochrony – Pozwolenie – Powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego]

(2020/C 297/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC i in.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które zezwala na kontynuowanie z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na plan lub przedsięwzięcie, którego skutki dla specjalnego obszaru ochrony nie mogą zostać złagodzone i w odniesieniu do którego właściwy organ władzy publicznej wydał już negatywną opinię, chyba że istnieje alternatywne rozwiązanie mniej niekorzystne dla integralności danego obszaru, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.
- 2) W przypadku gdy plan lub przedsięwzięcie były przedmiotem negatywnej oceny jego skutków dla specjalnego obszaru ochrony na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 i gdy dane państwo członkowskie postanowiło jednak, na podstawie ust. 4 tego artykułu, zrealizować je z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, art. 6 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które pozwala na to, by ów plan lub przedsięwzięcie zostały uzupełnione środkami łagodzącymi ich oddziaływanie na ten obszar po ich negatywnej ocenie zgodnie z ust. 3 tego artykułu i przed ich ostatecznym przyjęciem na podstawie ust. 4 tego artykułu i by ocena tego oddziaływania była kontynuowana. Natomiast art. 6 dyrektywy 92/43 nie sprzeciwia się w tym samym przypadku uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu określenie środków kompensujących w ramach tej samej decyzji, o ile spełnione są również pozostałe przesłanki wykonania art. 6 ust. 4 tej dyrektywy.